

Пролог

Елспет

Тъмнината сълезеше в сърцевината си – без начало, без край. Аз се носех; плавах над прилив солена вода. Отгоре ми нощното небе беше причерняло – луната и звездите, забулени от натезали с вода облаци, които никога не се отдръпваха.

Вълните ме подмятаха без болка; мускулите ми се отпуснаха, а мислите ми – в покой. Не знаех къде свършваше тялото ми и къде започваше водата. Аз просто го бях предала в ръцете на тъмнината, изгубено на прилива и отлива на вълните, на шума на водата, която ме заливаше.

Времето отминаваше без следа. Дори да имаше слънце, то не ме озари на разсъмване. Минути, часове и дни аз се носих на прилив от нищото, а съзнанието ми беше пусто, с изключение на една-едничка мисъл.

„Пусни ме да изляза.“

Отмина още време. И все пак тази мисъл не ме напуснаше. „Пусни ме да изляза.“

Бях цяла, погълната от утехата на водата. Без болка, без спомен, без страх, без надежда. Аз бях тъмнината и тъмнината беше мен, и заедно двете се носехме върху приспивните вълни на прилива към един бряг, който не можех нито да видя, нито да чуя. Всичко бе вода – всичко бе сол.

Но мисълта беше настойчива. „Пусни ме да изляза.“

Опитах се да изрека тези думи. Гласът ми прозвуча като разкъсване на хартия.

– Пусни ме да изляза – повтарях аз отново и отново, а солена вода изпълваше устата ми.

– Пусни ме да изляза.

Минути. Часове. Дни. „Пусни. Ме. Да. Изляза.“

Тогава, от нищото, изплува гълъг черен плаж. На него нещо помръдна. Премигнах с очи, замъглени от слой сол.

Един мъж, облечен в златна броня, стоеше на тъмния бряг – точно отвъд края на прилива – и ме наблюдаваше.

Приливът ме придърпваше – все по-близо и по-близо. Мъжът беше възрастен. Той носеше тежестта на бронята си без колебание, с дълбоко вкоренена сила – като древно дърво.

Опитах се да го повикам, но знаех само тези четири гуми.

– Пусни ме да изляза! – извиках.

Почувствах колко тежка беше вълнената ми рокля. Тя ме теглеше надолу, аз се изплъзнах под повърхността и думите ми секнаха.

– Пусни ме...

Докато ме издърпваше от водата, ръцете му бяха студени.

Той ме отнесе върху черен пясък. Когато се опита да ме изправи, краката ми се подкосиха като на новородено сърне.

Не разпознах лицето му. Но той разпозна моето.

– Елспет Чашкодрян – тихо каза той, а очите му – така странни и жълти – ме плениха. – Чаках те.

ЧАСТ ПЪРВА
Да кървиш

Глава едно

Гарвин

Ръцете на Гарвин кървяха. Не беше забелязал. Не можеше да ги види. С три потупвания върху кадифената обшивка по ръба на Огледалото – лилавата Карта на Провидението – Гарвин беше заличил сам себе си. Беше напълно невидим. И по този начин можеше по-лесно да измъчва пръстите, кокалчетата и дланите си в твърдата почва на пода на древната стая в края на поляната. Но той все още усещаше болката, виждаше как кръвта – топла и зловеща – се стичаше по пръстите му и капеше върху земята, която преобръщаше с ръцете си.

Това почти нямаше значение. Какво беше поредното порязване, поредният белег? Ръцете на Гарвин бяха просто тъпи инструменти. Не инструментите на джентълмен, а на войник – Капитан на Дестриерите. Разбойник.

Предател.

През прозореца в стаята проникна мъгла. Тя плъзна през пукнатините на прогнилия таван и солта се впи в очите на Гарвин. Предупреждение може би, че нещото, което искаше да изрови от основата на широкия висок камък, не искаше да бъде открито.

Гарвин не обърна внимание на мъглата. Той също беше направен от сол. От пот, кръв и магия. Въпреки това мазолестите му ръце не можеха да се мерят с пръстта на пода в стаята. Тя беше неумолима, втвърдена от

слана, сол и време; тя разкъсваше ноктите на Гарвин и разтваряше пукнатините в ръцете му. И въпреки това той копаеше, обгърнат от ледената пелена на Картата на Огледалото. Стаята, в която толкова често бе играл като момче, се измени пред очите му и прие образа на нещо гротескно – едно място на поверия, на смърт.

На чудовища.

Беше се събудил преди часове от един сън, накъсан от гърчове и пронизващи жълти очи, докато гласът на Елспет Чашкодрян беше отеквал в дисонанс в съзнанието му.

„Това е неговият замък – онзи в руини – бе му казала тя със сълзи в своите черни като въглен очи, докато говореше за Краля Пастир – гласа в своята глава. – Първият Крал Офика го е изнепелил, убил е него и семейството му. Той е погребан под камъка в стаята на замъка Тис.“

За да стигне до стаята, Гарвин се беше измъкнал от леглото си и беше изхвърчал от Стоун на кон – като призрак на вятъра. Беше нетърпелив – обезумял – да узнае истината. Защото нищо от това не изглеждаше истинско. Кралят Пастир, с жълти очи и хлъзгав, зловец глас – приклещен в капан в съзнанието на една девойка. Кралят Пастир, който беше обещал да им помогне да открият изгубената Карта на Двойката Елши.

Кралят Пастир – умрял преди петстотин години.

Гарвин познаваше смъртта – той беше сял смърт. Беше гледал как светлината угасва в очите на хората. Беше чувал последни, сподавени дихания. От другата страна нямаше *нищо*, нямаше живот след смъртта. За никой мъж, джебчия или разбойник – дори и за Краля Пастир.

